

La independència
del poder
judicial...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...o la necessitat
d'una guerra de
la independència

Any IV - Núm. 148

Barcelona, 11 d'abril de 1934

Preu: 20 cèntims

Solemnes festes de Primavera que la ciutat de Barcelona celebrarà per commemorar el III aniversari de la proclamació de la República, mentre encara hi és a temps

Dia 7. — Campionat internacional de bales entre els atracadors alliberats i la policia.

Gran festival a la piscina del C. N. B. a benefici dels vaquistes del ram de l'aigua.

Represa del troteig contra el polvorí de Montjuïc.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Dia 8. — Cursa de braus propis per a estofat.

Gran aviada d'atracadors sota la presidència de Don Jovino, assessorat per un lluit cos de funcionaris judicials.

Repartiment de xocolata Juncosa als fills dels atracadors.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Dia 9. — Concurs d'elegància d'autos fantasmes. Jack Bilbao presidirà en persona el jurat.

Imposició de multes a La Veu del Vespre.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Dia 10. — Campionat de lluita de Sant Pancràs, organitzat i presidit per Don Joan Pich i Pon a l'església de Sant Josep Oriol.

Inauguració de la col·laboració del senyor Ventura Gassol a La Vanguardia.

Repartiment de premis a la virtut als prohoms del partit radical.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Dia 11. — Visita col·lectiva dels diputats de la Lliga al Parlament de Catalunya i nova retirada.

Pas per damunt de la ciutat de l'avió correu de Marsella.

Concurs de capellans amb havers, organitzat per El Dia Gráfico, per a l'elecció de misses. El concurs, naturalment, tindrà lloc a Sant Josep Oriol.

Homenatge a Jesús Ullad.

Sorteig de càrrecs entre socis recentment ingressats al Club Republicano Radical per fomentar el correligionarisme.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Dia 12. — Competició entre ciutadans no atracats. Els aspirants hauran d'ésser no reconeguts per un jurat d'atracadors. Cas que no se'n trobi cap que pugui entrar en concurs, aquest serà declarat desert i els premis es disputaran entre atracadors no atracats.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Dia 13. — Collecta pública entre les empreses periodístiques per aconseguir l'augment de preu dels diaris.

Inauguració de 500 botigues de tot a 0'95.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Dia 14. — Solemne cessió permanent del castell de Montjuïc al ram de Guerra.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Funció de gala al Liceu, organitzada pel Comitè del Teatre.

En celebració del restabliment de la pena de mort es representarà, amb tota propietat, El Verdugo de Sevilla.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Pluja a càrrec del senyor Adrià Gual.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Demostracions d'atracaments i d'alliberament d'atracadors amb les mans a la massa.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Pluja a càrrec del senyor Adrià Gual.

Descobriments d'una làpida commemorativa i d'un dipòsit de bombes.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Pluja a càrrec del senyor Adrià Gual.

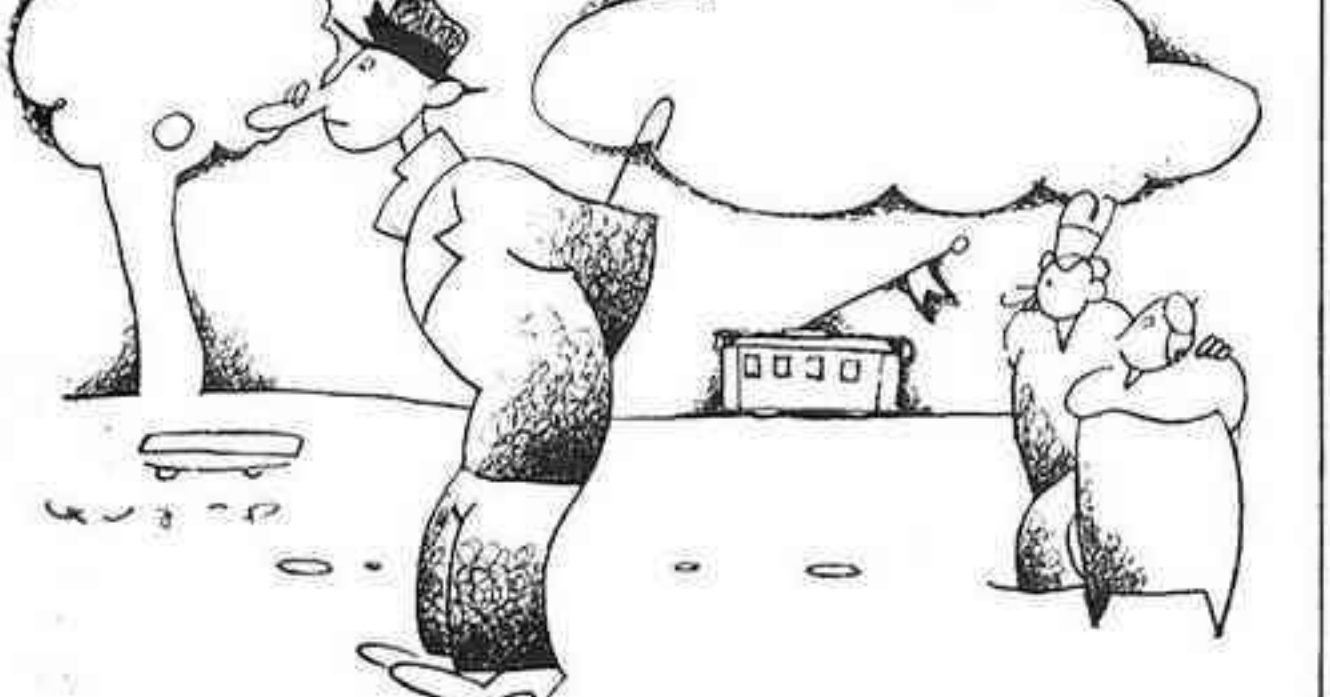
Final de les festes de la proclamació de la República.

Final de la República.

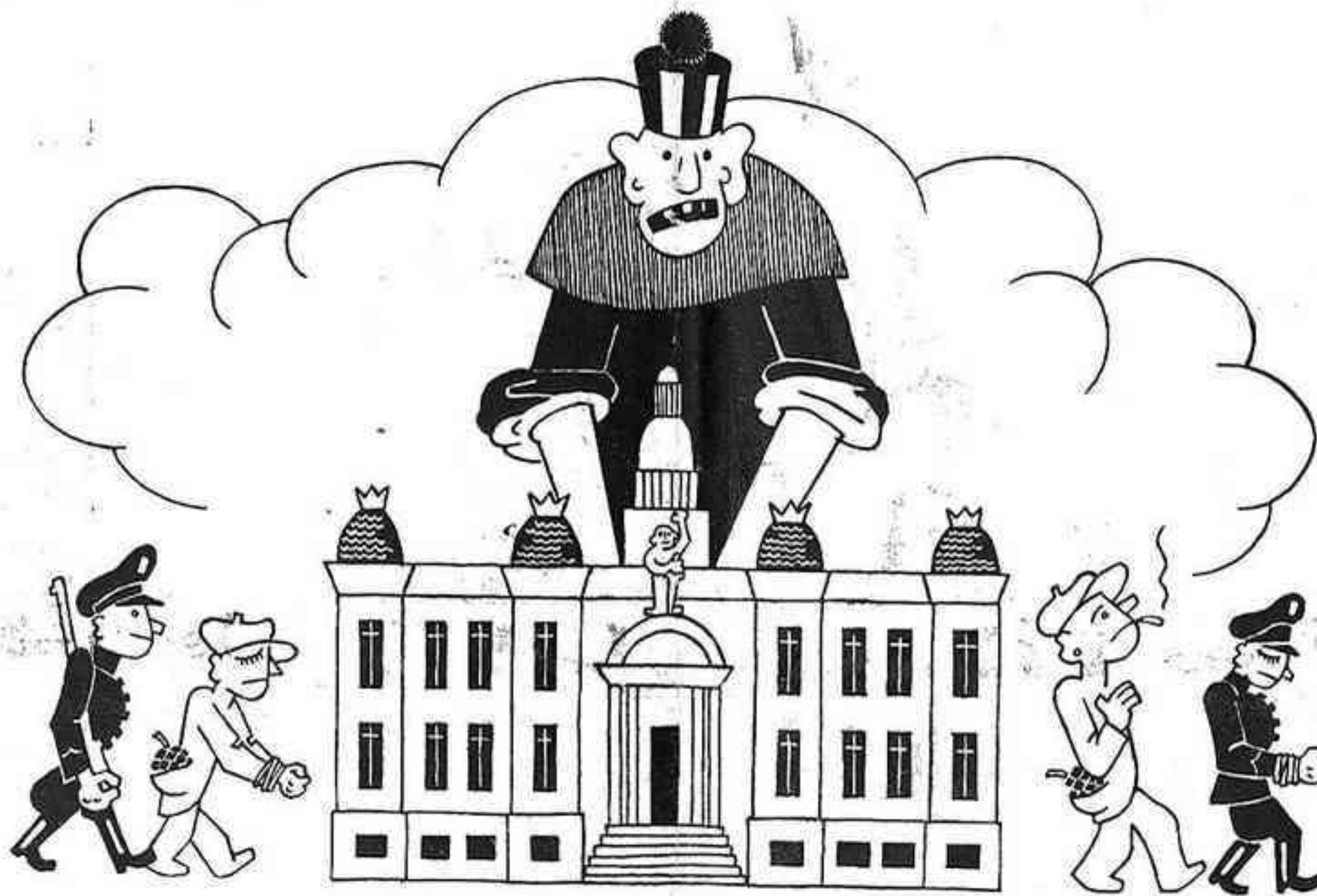
Solemne Te Deum (i Te Deum fan Te Vint) a la Catedral, amb assistència dels diputats de la Lliga, el general Despujols i el senyor Emilià Iglesias.

Arribada de mendicaires de Madrid.

Pluja a càrrec del senyor Adrià Gual.



—Diguem-li que porta el barret a l'inrevés?
—No l'emboïquis. A la millor és un número de les Festes de Primavera.



LA JUSTICIA DEL PALAU

El misteri de la Banca Arnús

Quan creïem que el misteri de la Banca Arnús era realment un misteri, la visita inesperada d'un conegut detectiu privat i diplomàt per correspondència ens ha vingut a posar en un mar de confusions.

El conegut detectiu, molest per l'intrusisme de certs periòdics, ha vingut a demanar hospitalitat a les nostres columnes, cosa que no hem tingut cap inconvenient a donar-li.

—El misteri de la Banca Arnús —ha començat— no és, en realitat, un misteri.

—Es el que ens pensàvem.

—No. No és un misteri; és un altre misteri. Totes les informacions dones, per exemple, detalls de les coses que s'han trobat: trossos de sang, revòlvers, bales; tot el que vulguis. Però cap dels investigadors aficionats no ens diu el més interessant, que és el que no s'ha trobat, i això ho he descobert jo.

—Vostè?

—Sí, jo. No podia ésser altre sinó un professional. Una de les coses més interessants de saber, seria per què al Banc no hi havia ningú quan es produí el fet.

—Perquè era diumenge.

—I, per què era diumenge? Ah! Ací, ací està el misteri. Perquè, imagini's que hagués estat diumenge només al Banc. Això hauria produït tot seguit estranyesa i la policia hauria entrat a veure què hi passava. I, naturalment, en presència de la policia no hauria passat res.

—En el fet, doncs, hi ha circumstàncies estranyes que demostren que el, o els que intervingueren en la mort eren persones poderoses que tenen prou influència per fer no solament que fos diumenge, sinó, fixi's-hi bé que és molt important, sinó que ho fos a fora. Ací hi ha una mà oculta.

—La masoneria potser?

—No ho nego; però no creu més aviat, tractant-se d'una festa de precepte, en el clero?

—Els jesuïtes?

—Home... home... no m'ho faci dir. Però encara hi ha una altra cosa. El mort fou trobat mort a la sala d'operacions. Què en pensa d'això?

—Se'n pot pensar alguna cosa?

—Burrango si se'n pot pensar! Només imagini's que fins ara només s'han plantejat dos termes en la qüestió: crim o suïcidi. Doncs bé; el lloc on fou trobat el cadàver me'n planteja, per a mi, un tercer: l'operació.

—Així, vol dir que es podria tractar d'un metge?

—No ho nego ni ho afirmo, però hi ha un detall i és que, des de que fou trobat el cadàver a la sala d'operacions, nombroses persones han volgut fer operacions amb el Banc, cobrant per no fer-les.

—Serien mals metges.

—No; sembla que són una altra cosa.

EL TRASPAS DE SERVEIS

Avançant-se als desigs de Catalunya, es traspasa el de Mendicitat

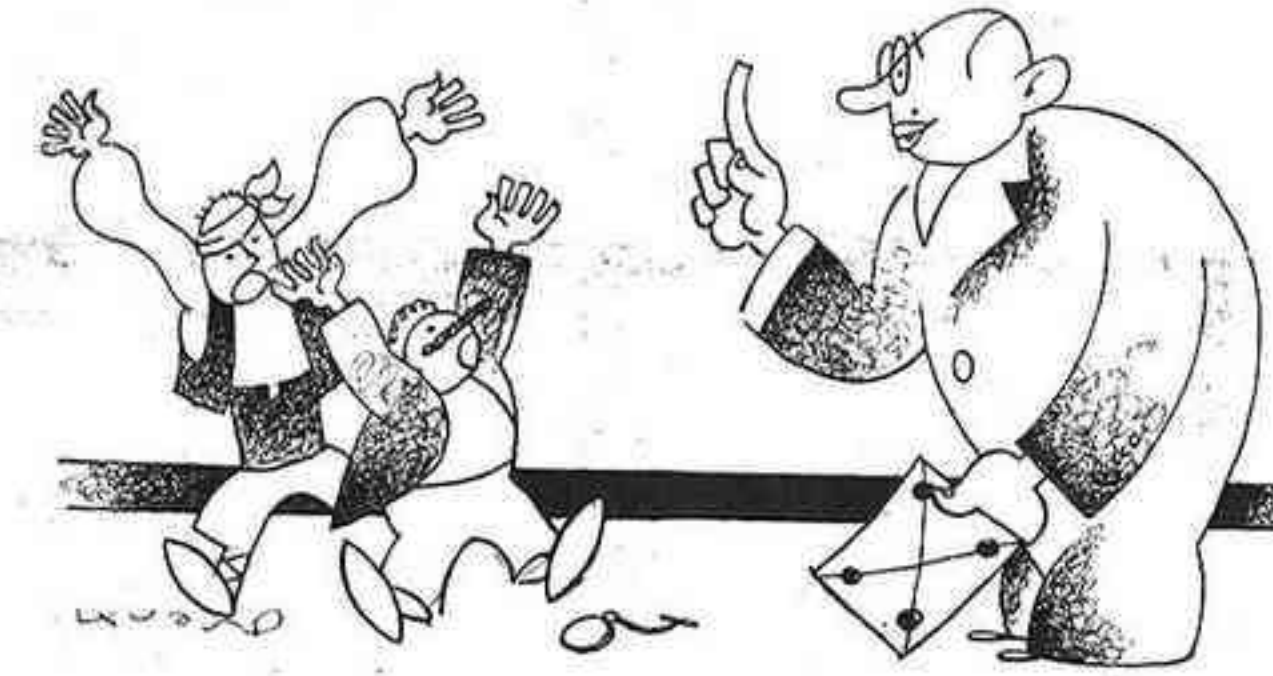
Madrid, 9. — Continuant activament la labor de la Comissió Mixta de Traspasos de Serveis. Després de la contribució territorial, ha quedat ja definitivament acordat un traspàs no menys important, que és el de la mendicitat territorial. Manca només estructurar el servei, que fins ara es feia d'una manera aproximada, portant a Barcelona només els pobres que ho demanaven, que eren un 50 per cent. Amb la nova organització s'hi portaran tots perquè les classes més humils puguin gaudir, com les més adinerades, d'aquella bella regió. Hom espera, d'aquesta manera, augmentar considerablement els ingressos al partit radical i, per tant, arranjar definitivament la situació econòmica de nombroses famílies actualment en la més negra misèria i que a Catalunya podran fer una brillant carrera política que farà honor a la tradició dels Emilianos del partit radical.

Llegiu a la pàgina 4:

EL BE NEGRE
prepara grans reformes en la seva Redacció.

Nota judicial

El director de La Humanitat ha estat citat a un judici de faltes d'ortografia.



LA INDIGNACIO DELS LERROUXISTES

Azaña. — Ep! Encara no us he dit radicals!

COSES DE JOVINOS!

La Justícia és cega i coixa

A conseqüència de l'empresonament de dos alumnes de l'Escola de Policia de la Generalitat, per haver topat amb el tramvia que guaven durant la passada vaga, l'equip dels policies serà lleugerament augmentat. A més a més de l'arma i la placa portaran una garrafeta de líquids inflamables, mitjançant la qual Don Jovino els deixarà circular lliurement.

Per la seva part, els atracadors han adoptat també la garrafa com a patent de cors.

De totes maneres Don Jovino no està pas disposat a transigir, almenys pel què fa als primers, ja que els seus sentiments no li permetran mai, diu, de considerar com autoritat els policies de la Generalitat, i com a agressió a l'autoritat els trets que els puguin engar atracadors o incendiàries, mentre vagin proveïts de la corresponent garrafa.

El senyor Lluhi ha encarregat un pergamí per premiar la independència judicial de Don Jovino.



EL TRASPAS DE SERVEIS DE LA MENDICITAT DE MADRID A BARCELONA

CONTRA LES LENGÜES VIPERINES

L'honradesa del Partit Radical és acordada per decret

Madrid, 9. — En vista de les imprudents declaracions del senyor Azaña, el Govern s'ha reunit en Consell per prendre acords.

A la sortida, els periodistes han emprès el senyor Lerroux, el qual, amb una gran amabilitat, els ha dit que la cosa estava ja resolta.

—La cosa està ja definitivament resolta—ha dit—. Y no podía ser de otro modo, dada la raigambre tradicionalmente republicana del partido radical. Las disposiciones que hemos tomado han de cortar de raíz toda murmuración malévola.

«Al león no le asustan las serpientes, y, si es preciso, con el látigo en la mano, saldré al circo para poner orden entre las fieras. Pero por ahora creo que bastará el Real decreto que va a aparecer inmediatamente en la «Gaceta» y que ha de hacer resplandecer la limpia prosapia de nuestras almas, que con-

tinuamos temiéndolas en los labios, y el latir republicano de nuestros esforzados y generosos corazones. «Creo que con el Real decreto en cuestión habrá bastante; si no lo fuera, estamos dispuestos a prorrogar la pena de muerte por dos años, a restablecer el estado de alarma y a presentar a las Cortes un proyecto de ley de Jurisdicciones.»

«He aquí el Real decreto en su parte dispositiva; lo he redactado en papel de barba para que vean que se trata de una cosa sólida y duradera:

«Artículo 1.º El ciudadano de honor de la República será elegido entre los correligionarios del partido radical.»

Art. 2.º El partido radical se organizará en riguroso escalafón para recibir sus correligionarios por riguroso turno el título de ciudadano de honor de la República.

Art. 3.º Se considerará mérito preferente para el escalafón:

1.º El tiempo pasado fuera del republicanismo antes de entrar en el partido radical, para cumplir con el precepto evangélico que dice que los últimos serán los primeros.

2.º Haber pertenecido a las Uniones Patrióticas.

3.º Haber hecho campañas anticatalanistas con el apoyo de los gobiernos de la monarquía, para des-acreditarlos.

4.º Haberse hecho una posición en Barcelona actuando exclusivamente en política, con exclusión de toda otra actividad comercial, baja y rastroera.

5.º Haber hecho abortar movimientos revolucionarios mal preparados y destinados a un fracaso completo, evitando así derramamientos de sangre, fuera de los estrictamente necesarios para mantener viva la llama del ideal.

Art. 4.º Para destruir toda susceptibilidad, son declarados por la presente nulos y apócrifos los documentos auténticos referentes a cantidades percibidas en tiempos de la monarquía existentes en los archivos del Ministerio de la Gobernación al proclamarse la República, considerándose prescritos y caducados por haber desaparecido del lugar donde oficialmente se guardaban antes de la subida al poder del partido radical.

Art. 5.º Se declaran nulas, caducadas y prescritas todas las declaraciones de laicismo y obrerismo hechas en momentos de pasión, por tratarse de parábolas de carácter puramente electoral.

Art. 6.º Por el presente Real decreto se proclama la Immaculada Concepción patrona indiscutible del partido radical a todos los efectos de la ley.

Dado en Palacio, etc., etc.»

—Por ahora—acabà don Alejandro—nada más lleva mi firma; pero creo que con esto bastará para que los buitres, hambrientos de carroña, vuelvan alicaidos y cabizbajos a los nidos donde cobijan sus instintos sanguinarios a devorar sus propias entrañas, ya que no encuentran en los corazones radicales pasto para sus fauces viperinas.

El nou estat del senyor Alarma

Ha estat objecte, durant tots aquests dies, de gran nombre de felicitacions el conegut escenògraf senyor Alarma, amb motiu d'haver-li aixecat l'estat el Govern del senyor Lerroux.

Sembla que la causa d'aquest bell gest del cap del Govern ha estat perquè no es pugués dir que posava obstacles a la celebració del Còs Blanc, la menor part de carrosses del qual ha de decorar l'escenari.

I UN BE!

L'estat d'alarma desitja a tots els lectors d'EL BE NEGRE unes felices festes de Nadal i un bon Any Nou.

L'hora d'estiu ha estat vista aquesta matinalada pescant amb canya al capdavant de l'Escullera.

El projecte d'havers de la clerecia ha aplicat la guillotina als diputats radicals de dreta.

A la pena de mort li ha caigut la cara de vergonya.

L'auto-fantasma s'ha suïcidat tirant-se dos trets més amunt del cap.

Aquest any el Barcelona tornarà a ésser campió d'Espanya.

A petició de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, el Tribunal de Garanties ha derogat la llei de Contractes de Conreu del Parlament de Catalunya.

Les mones del Parc, s'han fet sòcies de la Penya «Nos y Ego».

El senyor Cambó ha rebut de l'estranger sis anarquistes de Terrassa per a utilitzar-los en les pròximes eleccions.

El jove Casabó ha descobert un nou específic que porta per nom «Kolomhassa», que diu que va tan bé per a evitar la calvicie.

El G.A.T.C.P.A.C., en la seva darrera reunió ha acordat adoptar els mitjons Molfort's com a material de resistència en les seves construccions més funcionals.

Les curses de braus de les festes de primavera que patrocinen l'Ajuntament i la Generalitat, a hores d'ara ja han acatat la República.

Aquest matí, en tren especial, han traslladat la seva residència a Madrid tots els captaires de Barcelona.

Els nous discos que té en projecte el conseller de Circulació senyor Vachier, seran tots de la reputada orquestra de jazz Duke Ellington.

FULLA CANIGÓ
La millor, més suau i més ben feta
FABRICADA A CATALUNYA
Es ven a totes les Perfumeries, Guiseries i Estancs
10 fulles Canigó: UNA PESSETA

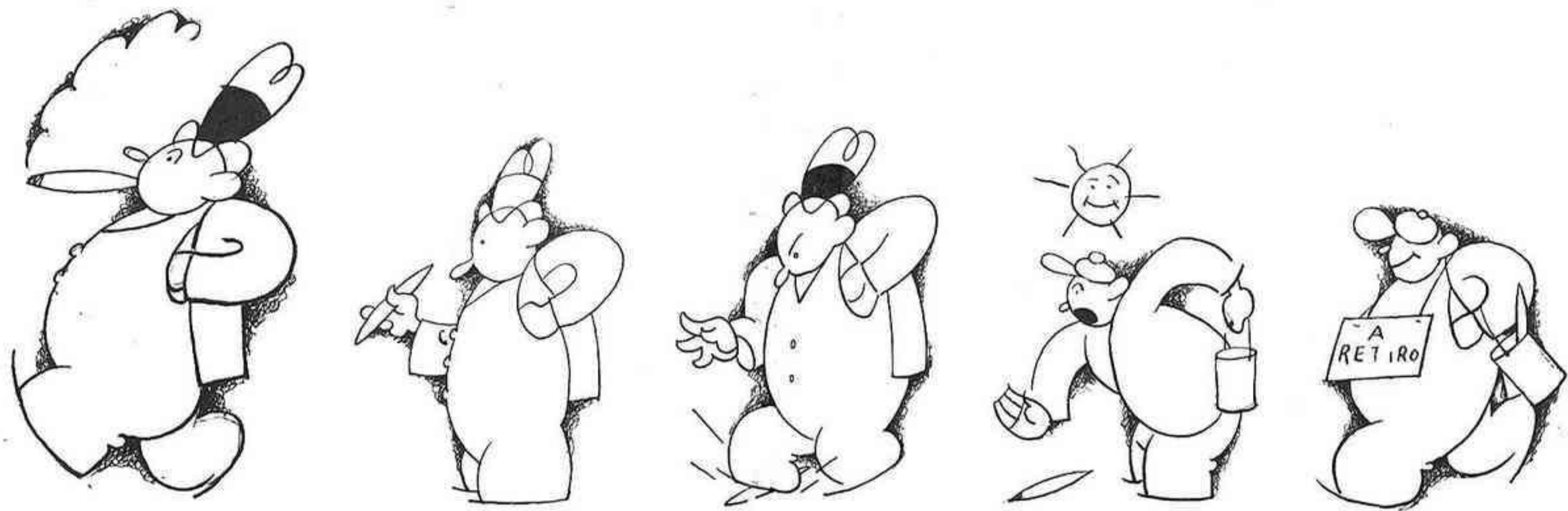
BASAR X - Plaça Catalunya, 4
regala una fulla "Canigó" a la presentació d'aquest anunci.

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422

F. VEHILS VIDAL
32, PORTAL DE L'ÀNGEL, 34
7, PLAÇA UNIVERSITAT, 7
Presenta les darreres novetats en Zèfirs, Popelins, Oxfords i Sedes per a camises a mida
ACURADA CONFECCIÓ • PREUS BARATÍSSIMS

STAMBUL = Dancing
ESTIL GRAN CASINO • Avinguda Francesc Layret, 106
De 11 de la nit a la matinalada • Tots els dies, triomf clamorós de
GERMANES IBERIA
ETHEL ALDERSON
MELODIANS ORCHESTRA - PRIMER DANCING A BARCELONA

Història del recollidor de burilles



amb el cor a la mà

TOTS PERIODISTES

A l'Associació de Periodistes de Barcelona, com a la Lliga, hi cap tothom sigui o no periodista. Degut a això, ha presentat darrerament l'oportuna proposta de soci el senyor Lluís Blanc.

No cal dir però, que el senyor Blanc és un periodista autèntic, que tot sol dirigeix, administra i possiblement n'és l'únic lector, una revista mensual intitulada La Goma.

Per totes aquestes raons—molts altres no han pogut alegar tants mèrits—, el director-administrador de La Goma, fou admès soci.

Ara, només cal que hom procedeixi a lliurar-li immediatament un carnet de periodista avalat per la més alta magistratura de la nostra terra.

El diploma de periodista... Quina il·lusió!



—I aquest matx quan es farà?
—Pel maig.

LA VIDA CARA

En un pis de la Ronda Universitat entre Balmes i Rambla de Catalunya, s'han instal·lat uns magatzems, on per disset pessetes us prometen un trajo a mida.

Cal dir, però, que aquestes disset pessetes les invertiu compran, no el vestit, sinó un tiquet, i que és precis que a la vegada presenten dues persones disposades a repetir la compra. Quan les heu presentades (les quals podran a la vegada repetir l'operació pel seu compte), ja podeu fer-vos el trajo. Un vestit de disset pessetes?—la gent es pregunta—. Com acabarà tot això?

Per la seva banda, EL BE NEGRE ha de dir que no està disposat a fiar a l'esmentat comerciant un sol fil de la seva llana. Negocis, no! I això que de llana, déu n'hi do!

Cançó de Primavera

Ja s'acosta el formós temps que en diuen la Primavera: els moixons, dalt dels seus nius, reflen amb gran fallera, les guatlles, pinsans i tords no es queden pas endarrera; que s'acosta el formós temps que en diuen la Primavera.

Els urbans s'han raspallat els pantalons i la gorra, en Vachier els fa ajaitar i vol que es treguin la borra del clatell i del melic i es posin flors a la porra; els urbans s'han raspallat els pantalons i la gorra.

Els tramvies, gallarets ostenten molt ufanosos, els bombers en van penjant pels carrers més populosos, i els ciutadans, satisfets, els contemplen orgullosos; els tramvies, gallarets ostenten molt ufanosos.

Grans festes ara farem que la Primavera arriba, perquè haurem de celebrar nostra pàtria rediviva que cobrà la llibertat després d'estar tan captiva; grans festes ara farem que la Primavera arriba.

Es el torze d'abril una festa assenyada, perquè Espanya va expulsar aquella raça malvada dels Borbons que en dos-cents anys la van fer tan desgraciada; és el torze d'abril una festa assenyada.

Ja la Primavera ve amb les festes ciutadanes, el que no sent regositj és ben bé que no en té ganes, hi haurà toros, hi haurà esports i potser, potser, sardanes; ja la Primavera ve amb les festes ciutadanes.

Les abelles van xuclant el nèctar i l'ambrosia que les flors amb llurs olors els brinden de mit i dia, les aures tendres del bosc i del camp llur simfonia escampen portant arreu el nèctar i l'ambrosia.

Els nívoles fugen rabents, que la bonança els escampa, bela el be dins del seu clos, el bou lliure se la camp, i el pastor toca el flabiol amb el cor ben net de trampa; els nívoles fugen rabents, que la bonança els escampa.

Les ones vénen i van damunt la platja serena, el riu corre remorós entre la més fina arena, les donzelles llurs peuetes els hi enfonsen sense pena; les ones vénen i van damunt la platja serena.

SEMPRE SE'N SALVA ALGUN

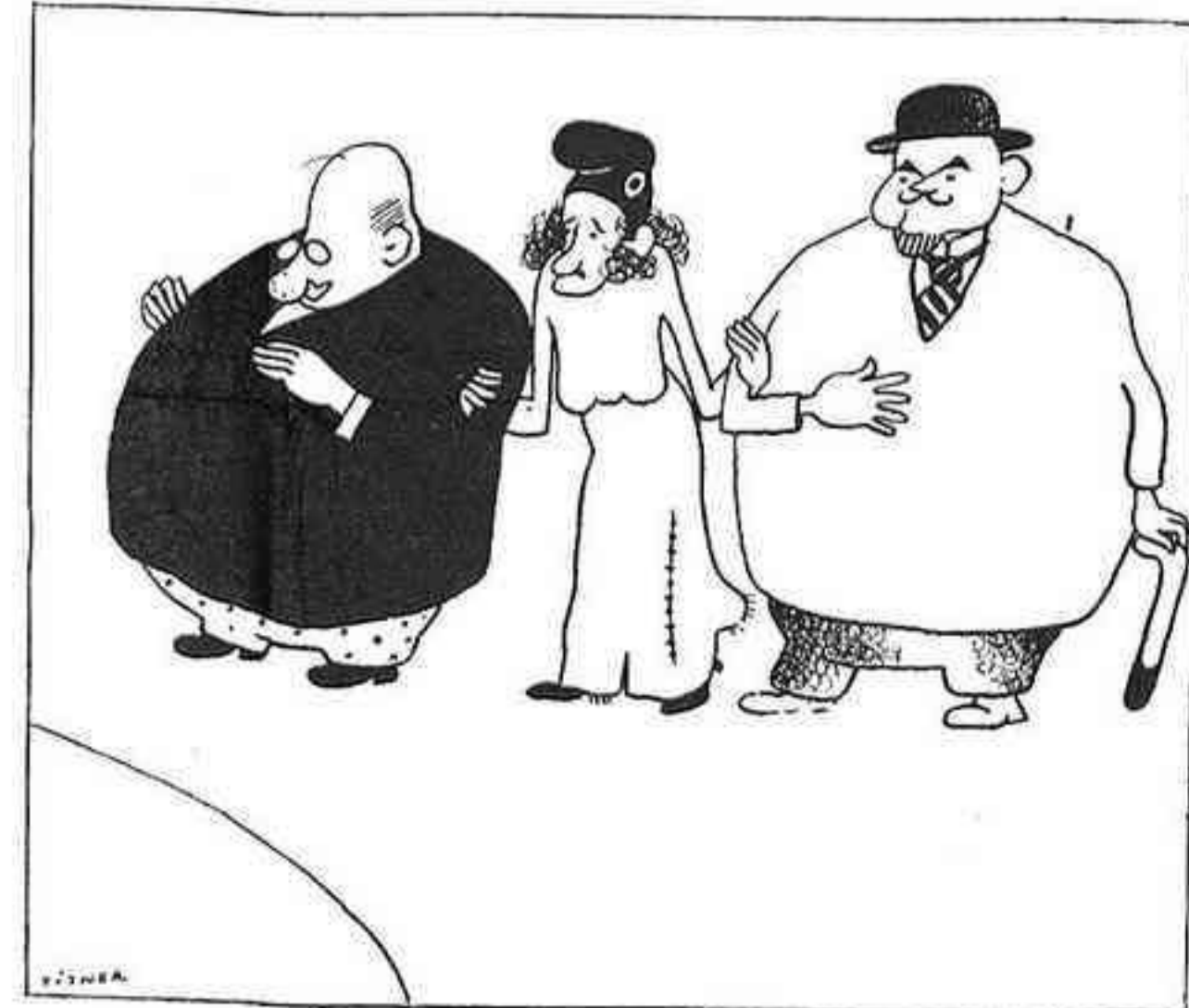
A l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre cultiven, entre altres espècies més o menys mengivoles, la truculència.

Llegiu sinó el cartell que hi ha clavat a la taula d'anuncis de l'entitat, que si fa no fa, ve a dir així: «Propietari: Contribueix a la subscripció oberta en favor de la necessitada família del jove vilment assassinat pels seus parcers.

Qui sap si els teus familiars es trobaran algun dia en aquest dissortat cas.»

I a l'autor de l'epitafi, no li passarà res?

NO TOSSIU
Preneu
Pastilles KLAM
Tres rals caps
La primera us convencerà



ELS TRES ANYS DE LA REPUBLICA

—Tan jove, i ja em sento tan aixafada!

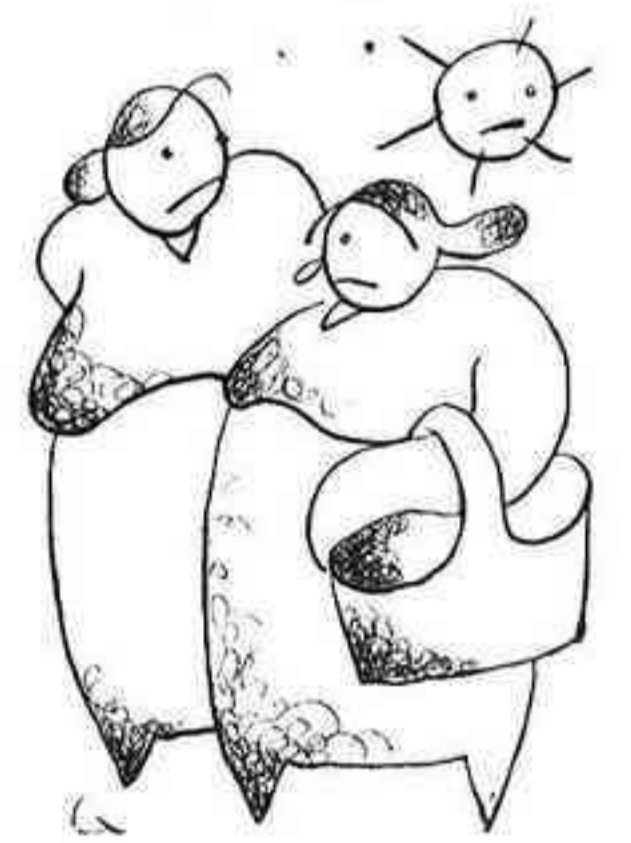
UN MODEL DE DIPLOMACIA

L'altre dia va tenir efecte un banquet dedicat al senyor Virós, de la Warner, al qual, com és de suposar, assistiren tots els periodistes cinematogràfics, ultra tota l'altra concurrència, entre la qual no hi mancava allò que els reporters de societat en diuen una nodrida representació del formós sexe.

A l'hora del xampany, foren molts els que s'aixecaren a parlar: entre aquests ho féu el senyor Terradelles, de Renovación, que estava assegut al costat del senyor Larraya, president de l'Agrupació de Periodistes cinematogràfics.

Doncs bé: el senyor Terradelles, que té una fama no precisament d'home polít i curós en la seva conversació, començà el seu brindis amb aquestes paraules:

—El senyor Larraya, abans d'ajudar-me, m'ha dit: «Cuidado, que hay señoras». Doncs bé, que no s'espantin les senyores, perquè tinc tota la tarda compromesa...



—Ara els atacadors l'han presa amb els flequers!
—D'alguna manera s'han de guanyar el pa!

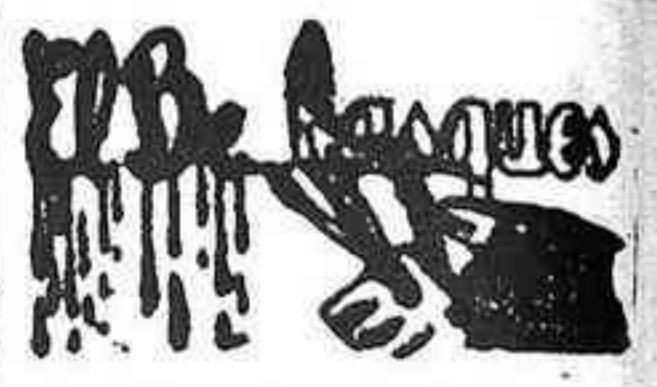
ELS GRANS SACRIFICIS

A la inauguració de la Casa del Poble de Blanes, que s'ha passat recentment del partit radical a l'Esquerra, la senyoreta Bargalló, en el foc de la inspiració més abrandada, va declarar en mig del seu discurs:

«Perquè la burgesia, a les dones que no tenim una vida econòmica independent, ens feia servir de minyones de servei o ens feia servir de nines de plaer.»

L'auditori va fer un sospir de commiseració dedicat a la burgesia.

FITXES-FITXERS
AGUSTI BO
CORTS CATALANES, 989-TÈL. 1020-MARCEL·LINA



El pintor Francesc Labarta ha inaugurat a can Valenciano una exposició d'aquelles coses que acostuma a fer, amb un devesall de paisatges andalusos que fan agafar ganes de cantar soleares; també hi ha, en aquesta exposició, un requizell de noies maques, unes més desvergonyides, altres menys, que trenquen el cor.

En Labarta és un cuiner de primera marca. Els seus plats tenen una gran acceptació entre els senyors benestants i disposats a gastar-se'ls, especialment amb els pobres «àngels caiguts».

El pintor Souto, cansat de pasturar vaques per allà a Galícia, es veu que se'n va anar a París a aprendre de pintar, i un cop en va saber prou, el senyor Dalmau, que ho va saber, va anar a París, se'l va carregar a coll i ens el va portar a Barcelona. Ara té tota la sala de baix de la Catalunya plena de pintures de l'illustre pintaire gal·lec. Han causat l'admiració i l'entusiasme de tots els Adlans i illes adjacents. En Plana, en Benet, en Gual, en Coriès, en Capdevila i altres crítics, critiquets i criticaires, no saben pas quin cara posar-hi.

Els que n'estan molt contents i pensen escriure'n llargament, són en Cassanyes, en Marinello i el «Fray Galán».

El senyor Canyes Vicents se'n va pel món amb unes ulleres fumades i un aire tot macilent. La seva visió i el seu aire s'encomana a tot el que pinta, siguin paisatges, siguin retrats. Per això la seva exposició a les Galeries Laietanes té aquest caient tan trist que fa que tots els visitants facin cara de prunes agres i que en Salvator Burguet els acompanyi fins a la porta, aconhortant-los amb les seves paraules abundoses i cordials.

El senyor Palmarola Romeu, que també exposa a les Galeries, no es pot negar que és un home que deu tenir sobre la pintura tan poc criteri com qualsevol altre que hom pugui imaginar. Es dedica a la pintura de dones maques — «majas», pageses i peixateres —; però si les dones són maques, els quadros que en surten són dolents de bo de bo.

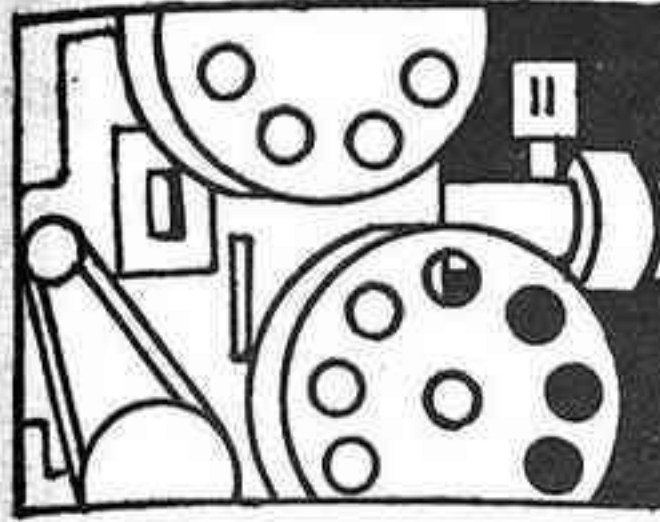
SALA PARÉS EXPOSICIÓ de PINTURES VILA PUIG i AVELI PALAT

Les malalties i llur convalescència

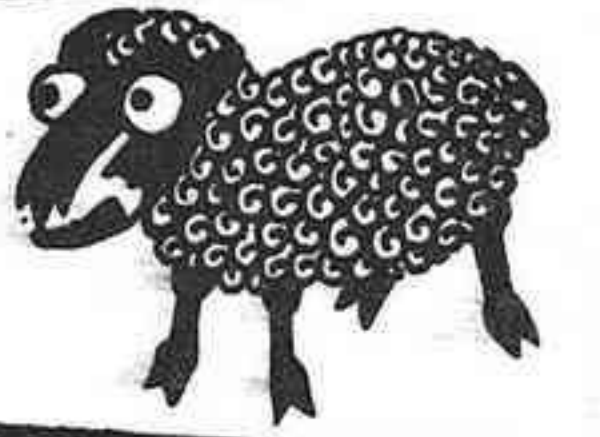
Les malalties deixen a la darrera teblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent energic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els merses el Fosfo-Glicocola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Rda. St. Pau, 71.



XOCOLATES
Amatller
SON ELS MILLORS



El Be a les fosques



LES ESTRENES

L'esdeveniment de la setmana ha estat, ni caldrà que ho diguésim, «Doña Francisquita», primera producció espanyola feta pels jueus i estrenada al Fèmina. Els diaris n'han fet grans elogis i n'han publicat grans anuncis, és a dir, a l'inrevés, n'han publicat grans anuncis i n'han fet grans elogis, advertint, naturalment, que la «Doña Francisquita» del senyor Behrenst, no s'assembla en res a la del mestre Vives.

URQUINAONA



amb JOHN GILBERT

La Reina Cristina de Suecia

Aquest film no es projectarà a cap més local de Barcelona fins a la pròxima temporada. Es despatxen localitats a taquilla amb vuit dies d'anticipació.

Es per això segurament que el mestre Jean Gilbert va arribar a la música d'Amadeu Vives, segurament per millorar-la. Naturalment, perquè es coneixia que el responsable era el mestre Vives, hi va deixar els fragments més coneguts. No fos que no la conegués ni el seu propi fill (no del mestre Gilbert, sinó del mestre Vives).

COLISEUM



Es un film PARAMOUNT

Ens han dit que si s'ha portat al cinema «Doña Francisquita», ha estat per homenajar el seu autor. Abans, quan hom sentia una gran admiració per una obra, es respectava deixant-la tal com l'havia feta el seu autor. Ara es segueix un altre procediment: es conserva el títol i després es tira el dret. És allò que es diu: el pavelló cobreix la mercaderia.

El film és una de les coses més bones que s'hagin vist. Per entendre'l s'ha d'haver vist l'obra; però si s'ha vist l'obra no s'entén. L'heroïna, encara no veu el protagonista, que sap que és el galan i que si el film s'allarga gaire li ventaran un escàndol, cuita a enamorar-se'n i com que ell està ena-

morat d'una donota d'aquestes que canten als cafès concerts, tota la seva feina està en treure-li del cap l'enamorament de l'altra per posar-li el seu. Un dels trucs de què es val és, com que és confitera, despatxar-li una capsa de dolços buida en comptes d'esser plena. L'altre està tan capficat que no se n'adona pel pes i fa la planxa regalant-la a la cupletista. I la cupletista tampoc no se n'adona fins que ho veu. És allò que diuen a les fires: «Verlo para creerlo». El film comença com una comèdia d'un senyor qualsevol; però de repent, el públic queda tot sobtat perquè en mig d'una conversa la gent es posa a cantar com uns desesperats còses de la «Doña Francisquita» del pare del fill del mestre Vives, talmén; com feien les criades quan l'obra tenia aquella tan gran i tan merescuda voga. I és perquè aquelles cançons si no són ben bé de la pel·lícula, són, almenys, del mestre Vives.

En el film hi ha troballes i miracles. Entre les troballes cal citar aquella de fer anar el tenor còmic Palacios amb un ase, cosa nova i original, perquè, generalment, en els films còmics dolents, d'ase només n'hi feien sortir un. Entre els miracles n'hi ha dos, deguts al poder taumatúrgic del director, que encara no ens hem pogut explicar, tot i meditar-hi cada dia en anar-nos-en al llit. El primer és quan la càmera ens va ensenyant l'escenari del teatre buid i els instruments de l'orquestra abandonats i silenciosos, com s'ho fa que se senti l'orquestra. A menys que no sigui la ràdio...

L'altre miracle és encara més notable; la Francisquita dorm al seu llit. Fernando és al carrer, agafa una escala, hi puja i, amb la llum del fanal del davant li fa ombres xinesques damunt dels vidres que, perquè es vegin les ombres, són glaçats i, naturalment, el balcó rancat. Quan ja li ha fet l'ase (aquesta vegada amb les ombres), agafa una rosa i li tira. I la rosa, a través dels vidres, cau sobre el llit d'ella!

Que vingui ara el Sant Crist de Limpis i faci un miracle més net. Naturalment, la Francisquita, en rebre la rosa es desperta, l'agafa, i es posa a cantar.

No hi havia altra solució. Una altra de les coses curioses, si no un miracle, és el clima tropical que es gaudeix a Madrid durant un Carnaval, en el qual no es veu ni un sol abric i, en canvi, totes les senyores van escotades. Es veu ben bé que el protagonista és alguna cosa així com sudamericà.

Però el millor de tot, i llàstima que no fos més que per un dia, va ésser el discurs del senyor Palacios. Fou tan bo que se n'haurien de fer discos.

Quan va dir que era tan bon català com nosaltres — en castellà, naturalment —, el públic es va enternir, i quan assegurà que tothom ho havia fet tan bé i que el mestre Vives els aplaudiria si fos viu, tothom s'ho va creure.

PUBLICITAT CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 7968
Sessió continua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12
Localitat única: científic i pesseta
Noticiaris Reportatges Documentals "FOX"

Al Fantàstic ens donen aquell «Felipe Derblay» que ja hem vist tant vegades, una mica més ben fet. És un «Felipe Derblay» del nostre temps, però en el qual la gent pensa i obra com en el temps de la novella. Naturalment, només interessa als papàs i a les mamàs en situació d'ésser avis, o en plena avior.

Aconteixement cinematogràfic

AVUI ESTRENA AL TIVOLI
FOX presenta: LA CIUDAD de CARTON con Catalina Barcelona
Amb actuacions personals de Caterina Bàrcena

NOTA: Aquesta producció no s'exhibirà en cap altre local de Barcelona fins a la pròxima temporada
Encarregui les seves localitats a taquilla per als cinc primers dies

En canvi, fou també un dibuix en colors de Walt Disney, *Canto de Cuna*, que si l'empresa tingüés cara i ulls el projectaria al final.

El Comitè del Cinema, funciona que funcionarà

La defensa de la producció «ibèrica»

La Ibèria Films S. A., s'ha acreditat tant amb la producció de «Doña Francisquita», que ha obert un concurs per canviar de nom.

Es possible que adopti el de «Cèltica Films» (també S. A.), i immediatament els seus jueus es posaran a filmar com uns desesperats «Los Cuatro Robinsones» de Muñoz Seca.

Una de les causes del canvi de nom, encara que no de nacionalitat, sembla que ha estat que, havent renyit el senyor Vives Giner amb els autors de la llera, senyors Romero i Fernández Shaw, aquells reclamen ara drets d'autor que van des del 5 per 100 pels locals sotmesos a la Societat d'Autors, al 15 per 100 a les rebels, que són quasi tots els de Catalunya.

Per veure si la cosa es podia arregar (és clar, a favor dels productors), els senyors Setch i Oliver anaren a veure el senyor Ventura Gassol, el qual trobant una ocasió per veure actuar el Comitè del Cinema li va encomanar l'assumpte.

El Comitè del Cinema està ara content com un gos amb un os en el sentit literal de la cosa.

Per fer-se càrrec de la cosa, el dia de l'estrena el senyor Miquel Josep, secretari perpetuament interí i interinament perpetu, circulava en llibertat pel Fèmina amb una corbata vermella que era l'excitació de nombrosos casais.

El dolent del cas és que el senyor Romero és President de la Societat d'Autors i defensarà els seus propis interessos.

Però els productors del film allegaran que els autors no tenen dret a res perquè la pel·lícula no té res a veure amb l'obra.

Ara faran venir Eisenstein

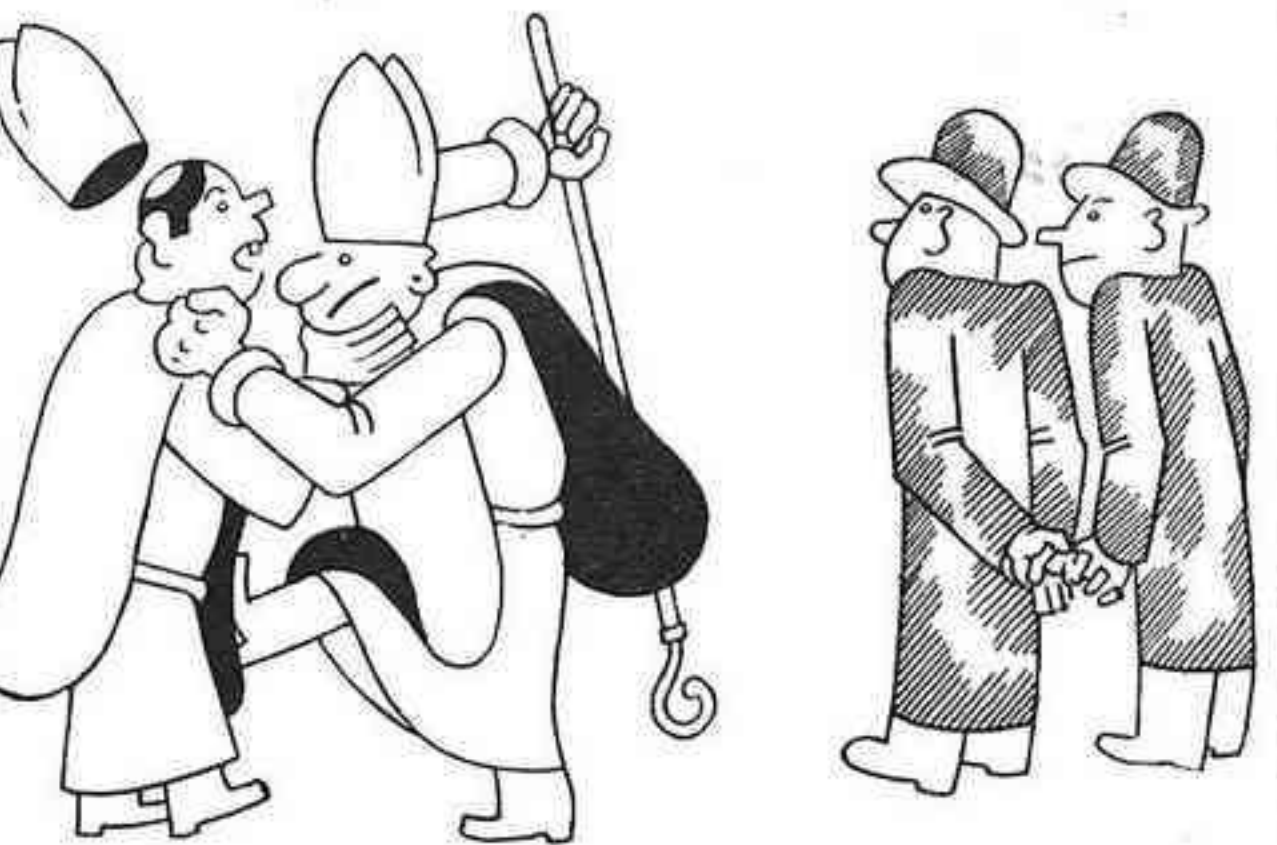
El Comitè del Cinema, a més de defensar els jueus de la Ibèria Films (S. A.), té grans projectes. Es tracta de fer un film social de Catalunya que seria encarregat a un dels autors que diria el regidor senyor Sagarra a S. M. Eisenstein!

Però, quin serà l'assumpte?

El senyor Carner Ribalta voldria que fos la batalla de Prats de Molló, però les opinions són molt diverses en el si del Comitè, ja que uns proposen que es tracti la rabassa morta i d'altres la «Catalunya Social» de Ramon Rubadalo. Però com que Eisenstein i el Comitè estan acostumats als grans pressupostos, sembla que a l'últim caldrà posar-se d'acord amb la F. A. I. Es preveu per dintre poc una gran activitat.

Abans de fer l'ase fan un film titulat *Amor de Estudiante*, on el fan més, que ja s'assembla més al que acostumem a fer a casa nostra, i també és alemany.

Rouben Mamoulian ha volgut ara provar fortuna amb Greta Garbo i amb *La Reina Cristina de Suecia*, i s'ha trobat amb una Greta Garbo, com sempre, magnífica; però impressionat per ella ha fet un film que no arriba pas a l'altura dels seus bons films. Es veu que per fer-les necessita actors bons, però sense massa nom. El nom no fa la cosa, però a ell li fa impressió.



ELS PRIMATS MIREN PRIM

—Aquests arquebisbes s'ompliran de cardenals!

«ALALA», TRAGEDIA CINEMATOGRAFICA

El suplici del general Alvarez de Castro

La indústria cinematogràfica nacional està plena de negres tragèdies ignorades, que si fossin portades al llengüar del cinema espanyol un competidor seriós de la producció russa.

Però entre totes les negres tragèdies cinematogràfiques, cap potser no n'hi ha de tan negra i de tan cinematogràfica com aquella a què ha donat naixement la producció d'«Alala». És una cosa de Dostoievski.

El marquès de Robert i comte de Torroella de Montgrí i ex per les dues bandes, va finançar el film. La producció li va costar 400.000 pessetes. Però les esperances valien molt més.

Arribà l'estrena, i no direm que va arribar el fracàs perquè seriem injustos i En Pompeu Fabra encara no ha posat al seu diccionari la paraula apropiada.

En donar-se'n compte el senyor Robert, cercà en els arxius familiars i trobà que venia en línia directa del Robert de les Cabres. Des d'aleshores, veient el seu destí, començà per ell una tragèdia horrible. Per ell s'havia acabat el dormir. A la nit, una veu com aquelles que Mamoulian posa a les seves pel·lícules li va dient a l'orella: «Alala, Alala, Alala, Alala». Si es lleva i, per distreure's, agafa el cotxe, el motor murmura: «Alala, Alala, Alala». I a cada «Alala», per davant dels ulls de l'infortunat ex-comte passen en fuga, en comptes dels arbres de la carretera, 400.000 pessetes. Ha provat d'agafar el tren per anar-se'n a reposar, i la màquina i els vagons feien sense parar:

«Alala, Alala, quatre-centes mil, quatre-centes mil, quatre-centes mil d'Alala».

Ni el veronal, ni el pantopon, ni el luminal, ni l'aspirina, ni l'adalina, ni la Josefina, ni la Tuietes, ni la Nini, ni la Lulú, ni els banys freds, ni els banys calents, no hi podien res. Les quatre-centes mil d'Alala el perseguien d'una manera obsessió.

Per veure si hi trobaria consol, va donar el film a un senyor Núñez perquè el llogués; però a la gent semblava que li sortien ales quan sentia parlar d'Alala.

El senyor Robert, una nit, macilent, desfet, ullerós, desesperat, es va aixecar i anà a casa el senyor Núñez. Picà el vigilant: «pam!, pam!», i quan l'hagué fet llevar (al senyor Núñez, no al vigilant), li digué:

«Compadeixi's de mi, per favor. Jo no dormiré fins que aquest film em doni pessetes. Doni-me'n en-

cara que no siguin més que deu. El senyor Núñez l'havia rebut en pijama i li va dir:

«Miri: a mi ja se m'ha cremat un cinema, el Principal; a més, tenia algunes còses de la Pathé Natan i vaig haver-les de tirar al mar. No vull saber mai més res de pel·lícules. Tornaré a dedicar-me altre cop a fer cotilles, que és el meu».

I, anant a la cuina, sortí amb el sac de la pel·lícula i l'hi va donar.

«Home—li digué el senyor Robert moribund—: Fa tres mesos que no dormo, i, com a solució, vostè em dona el sac. No em podria dir ningú que em pugués ajudar?»

«L'únic que hi ha és la llevadora dels cines. En Solà i Guardiola. Ell ha posat al món el Coliseum, el París, el Fèmina, l'Urquinaona, ha estat l'home de la Western...»

L'endemà, el senyor Robert i el sac, anaren a veure el senyor Solà i Guardiola.

El senyor Solà i Guardiola acceptà i començà tot seguit les visites.

«Tinc una cosa fantàstica—deia. I la gent començava de tremolar. I ell seguia:

«M'heu de donar una data per la projecció d'Alala».

La resposta era immediata: «Tingui, ací té cinc duros i ja està marxant».

Quan ja ningú no li donava ni els cinc duros, va tornar el sac al senyor Robert, i el dues vegades ex, que ja dormia un quart si i un quart no, tornà a caure en el més esgarriós dels insomnis.

Però recentment la situació encara s'havia empitjorat perquè l'autor de l'argument, el notari Rafael López de Haro, s'ha posat a demanar drets d'autor. El senyor Robert, no podent més, ha anat a consultar el doctor Emili Mira.

«Miri, Mira—li digué—: jo em tornaré boig».

El doctor Mira examinà la qüestió i el malalt, i li donà el següent consell:

«Pel que fa als drets d'autor, pot encarregar-ne al Comitè del Cinema, que ja s'ocupa dels de Doña Francisquita. Ara, pel que fa a les 400.000 d'Alala, si se n'ocupa el Comitè no en veurà ni una, exactament com si no se n'ocupa. Però si el que vol vostè és dormir, hi ha un remei».

«Hi ha un remei? Ah, doctor! Digueu-me'l i demani'm el que vulgui».

«Doncs miri, és ben senzill: cada dia, abans d'anar al llit, faci passar Alala, i jo li asseguro que dormirà».

El prestigi nacional i el contingent, salvats per sempre

La producció nacional està a punt d'agafar un gran increment degut a la decisió del Govern d'imposar el contingent. De moment, l'alt personal estranger de la Metro ja es prepara, i cada dia, quan ha sortit del despatx el petit, una mà misteriosa fa signe, des de darrera els vidres, a un senyor (cada dia és un de diferent) que es passeja dissimuladament amunt i avall davant de les oficines com si esperés la xicota.

El senyor, podem dir-ho tot seguit perquè no ens agraden els misteris, és un possible capitalista.

Un cop a dintre els alts empleats i el capitalista conferencien. El negoci és clar. Es tracta de fer pel·lícules. Pel·lícules, no cal pas dir-ho, nacionals. Aquestes pel·lícules nacionals, fetes pels alts empleats de la Metro, seran comprades per la Metro per cobrir el contingent. El negoci, a més de clar, és segur, i sembla que amb una mica que ho faci cada casa estrangera s'haurà cobert el contingent sense necessitat de projectar després els films i menys d'exportar els fets pels productors d'ací, que no farien altra cosa que desacreditar-nos.

Gestions oficials

El Comitè del Cinema va anar a veure l'Alcalde senyor Pi i Sunyer. Sembla que a conseqüència d'aquesta visita l'Alcalde s'ha encarregat una vara nova, perquè la vella se li va usar durant els compliments amb què va rebre l'esmentat Comitè.

Una explicació clara

El Full Oficial del Dilluns publicava una carta del senyor Vives Giner en la qual explica per què feren Doña Francisquita com la feren i no pas com no la feren. En ella, entre altres coses igualment saboroses, diu que:

«...no podíem tenir la pretensió de millorar el que ja és magnífic: la sarsuela de Romero i Fernández Shaw i del meu pare».

Ara el públic comprendrà com, no volent-ne fer una cosa magnífica, en feren el que en feren i tothom sap.



El crític teatral acostumen gairebé sempre a anar d'acord. Però van d'acord en l'elogi.

Quan en la nostra premsa es registra una rebentada, poden tenir per segur que es tracta d'un plaer d'un solitari.

(Estàvem per dir un plaer solitari!) Mireu, doncs, quina mena de bestiola devia ésser *El be blanc* que l'Alfons Roure i companys remaders varen presentar al Teatre Nou, que ni un sol diari ha deixat de donar-li una puntada de peu.

En vista de l'èxit, al tercer dia l'empresa va degollar-lo. Els ossos—dir la carn seria una burla—se'ls ha menjat el músic.

La pell ha correspost al senyor Vallmajor. Un desapareix n'hi ha donat dos cèntims.

En Roure s'ha quedat amb la glòria. No hi ha por que se li indigesti.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala

Un personatge: —Visca Catalunya!
Un altre: —Visca la llibertat!
Un altre: —Visca el treball!
La claque: —Visca!
El públic: —Mau!
Els autors: —No hi ha patriotisme!

El patriotisme! Tothom, tothom és, ara, patriota. Amb l'esquer del patriotisme, el teatre català haurà d'ésser traslladat al trencat-ones.

Es un lloc molt apropiat per als pescadors de canya.

Per patriotisme, el senyor Fulano de Tal s'ha fet empresa—us diuen—del teatre català.

Fulano de Tal? Ah, sí...! Ja el recordem. ¿No és aquell senyor que abans va posar diners en una empresa de revista madrilenya, cobrant, segons les males llengües, un interès bastant crescut i, de més a més, un sou de cinc a deu duros diaris?

Per patriotisme, l'actriu Mercè Nicolau ha donat uns funcions gratuïtes de teatre català al Centre de Dependents.

Gratuïtes... pagant el Centre. Sembla, pel que hem llegit en un periòdic, que la quantitat fou de set-centes pessetes per funenó, i se'n donaren quatre.

I sembla que de les set-centes pessetes n'hi havien quatre-centes per la senyora Nicolau i tres-centes per a la resta de la companyia.

Així, si hem de creure l'alludi periòdic.

Ara bé: ens informen, per altra banda, que el Centre, al seu torn, hauria cobrat de la Generalitat, per aquestes quatre funcions, una subvenció de dues mil cinc-centes pàfies.

De les quals, per tant, n'hi haurien tocat a la senyora Nicolau mil sis-centes. Tira peixet!

ment coneguda, en època de la dictadura, per Instituto de Teatro Nacional.

L'ha substituït l'Alavedra. Volia ésser el substitut En Millàs raitella Raurell, però entre ell i l'Alavedra el Comitè es va quedar amb l'Alavedra.

L'Alavedra és intel·ligent. L'Alavedra no és de la Lliga.

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudi, 9 - Tel. 10773
Demà dijous, nit, gran aconteixement teatral, l'estrena de l'obra de P. Muñoz Seca:
ELEX...
Tots els dies, tarda i nit, original fi de festa, en el qual prenen part Lupe Rivas Cacho i Lluïseta Rivas Cacho.
Companya Espanyola de Comèdies de LUPE RIVAS CACHO

S'assegura que, de totes maneres, l'Adrià Gual tindrà intervenció a l'Institut.

Alavedra: compra paraigües! I flet. Flet, per si també vol ficar cullerada a l'Institut el Millàs de la railleta.

Veient La Gloriosa ens hem fixat que molts personatges van vestits amb les mateixes prendes de roba l'any 69 que a l'any 73.

SUBURBIOS
Basat en l'obra de ROSNY "DANS LES RUES"
AVUI AL CAPITOL
Film de VICTOR TRIVAS

Hem pensat de seguida que en aquella època o bé la gent estava viuant molt o bé les coses duraven més que ara.

El que no hem pensat és que sigui aquest un dels molts detalls elementals que no ha tingut en compte En Poal al posar la seva obra en escena.

No ho hem pensat per por a que En Poal ens adrexi una llum de tons violents com la que ha tramès al crític de *Mirador*.

No, Poal! *La Gloriosa* és una obra mestra. El vestuari està encertadíssim. La *mise-en-scène* és espectacular.

Així com així tampoc hem de tornar a veure *La Gloriosa*.

El fumet és que potser alguns lectors ens creuran i hi aniran.

Déu Nostre Senyor faci que no ens ho tinguin en retret.

BOXA OLYMPIA
(OLYMPIA - RING)

Avui, a les 10'15 nit,
gran vetllada nacional

GIRONÈS-TORRES

Enquadraran el matx
Vitrià - Arias, Flix - Safont
i Ogenola - Mendieta

Entrada general: 3 pessetes

De vegades, els ulls ens fan pampallugues...

L'altre dia llegírem en un anunci, amb la natural estranyesa:
La superviviente Nitta-jo.

Després ens adonarem que l'anunci deia *supervetete*.

Decididament, ens hem de fer canviar els vidres de les ulleres.

Ja ens perdonareu que no us hi parlem del Barcelona.

Hem promès no acostar-nos per aquell teatre fins que l'Asquerino es tregui el bigotet.

Menjús hablados en español, no!

Tabú Club

Rambla Catalunya, 24
Teléfono 12603

SEMANA ANDALUSA
DIJOS, DEBUT DEL CUADRO FLAMEN: D'EN
MIQUEL BORRULL

Julia Borrull, «La Tanguera»
Niña de Cádiz, «Virutas»
SORTIDES DE TEATRE

Tampoc no podem dir gaire gran cosa del Poliorama.

En aquella casa han donat una estrena...

Es titula *Aquí está mi mujer*.

Aquesta dona, però, estava ja estrenada.

Primer la vàrem conèixer parlant en castellà al Goya. Després, i potser a conseqüència d'un atac de *conlleuancía*, va passar a l'Espanyol i es posà a parlar en català.

Ara ens ha sortit mexicana. Una mexicana disfressada d'italiana.

Una estrena...!

Senyora, no farem res!

A darrera hora, al Nou anunciem *El despertar de una raza*.

Després de *El be blanc* ja suposem quina deu ésser la raça que ha de desvetllar-se:

La raça dels espectadors.

Varen aclarir els ulls per no veure la degollació d'*El be blanc* i... Encara dormen!

En referir-se a l'obra *El rei ja treballa forçats*, que es representa a l'Espanyol, un sol de comptaduria de l'esmentat teatre diu:

Este Rei es único y genial; es un Rei absoluto, vamos al decir. Vamos, sí!

Fugim depressa!

Hollywood Bar-Dancing

Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17033

Totes les nits de 12 a 4
i festius de 7 a 9
(aperitius)

COLOSSAL EXIT DE LA
Demon's Jazz
ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

En referir-se a l'obra *El rei ja treballa forçats*, que es representa a l'Espanyol, un sol de comptaduria de l'esmentat teatre diu:

Este Rei es único y genial; es un Rei absoluto, vamos al decir. Vamos, sí!

Fugim depressa!

EL BE...RNAT METGE

El doctor Martí Font ha visitat (de franc) el senyor Feliu Elies (Sacs). Sembla que l'ha trobat en perfecte estat de salut.

El «mago» Lluís Masriera ha adquirit 25 exemplars del llibre d'ocultisme: «Cromoterapia oculta» de Bonggren, (Biblioteca Orientalista).

La senyoreta Elvira Bracons ha rebut de la part del ja esmentat «Mago» el llibre d'Hartmann «El proceso de la procreación según el ocultismo» (acabat de publicar també).

La senyoreta Elvira Bracons té raons molt fundades per a creure que el «mago» ocultista li «amaga»... l'ou (o almenys té intencions ocultistes en aquest mal sentit).

Ja veurem què en sortirà de tot plegat.

Aquest Masriera és de pronòstic!

El senyor Agustí Escalasans està a punt de lliurar a l'estampa, en complicitat amb el senyor Oliván Palacin, una obra que es titula: «Sistema y formulario práctico de la fabricación de jabones y lejías» (segona edició) corregida i augmentada amb ritmes escumosos.

El senyor Albert Torrelles ha publicat un llibre: «El català sense mestre».

Considerem de més actualitat encara la publicació d'una obra que podria anar retolada:

«El mestre sense català».

El diminut Xuriguera, autor de «Casanoves», ha decidit canviar el títol del llibre i signar amb pseudònim per a despistar més satisfactoriament el públic.

El nou títol és: «Tu i jo». El pseudònim: «Gerald».

—Sí, creu't'ho!

L'Editorial Catalònia ha posat a la venda un llibre: «L'Atlàntida».

El seu autor, que és un tal Verdaguier (no es tracta del senyor Màrius de *La Vanguardia*), promet molt.

Sembla que el senyor Cortès i Vidal el troba un xic massa surrealista. Esperem que quan posarà seny tornarà al bon camí.

«L'etern femení», de l'entremaliada Llucietta Canyà, encara belluga. El recitric Palau, tot llegint-lo s'hi torna vermell com una magrana i arriba a assolir temperatures tan altes que a voltes li fonen la muntura de les ulleres.

Es clar que en Palau és jove, però tanmateix la Llucietta en fa un xic massa, també!

Com a resposta a la lletra d'aquell tango que pregunta *Dónde estás, corazón?*, l'autor Ruck (ruck de nom i de fets), ha escrit un llibre que porta per títol: «Corazones que no se encuentran».

Ara vegin!

Copiem de la revista *Lourdes* (Murcia y marzo de 1933) número 1.829:

«Novenas breves y otros libritos: Caminata de San Nicolás; Del uso del Salterio; Una vueltecita diaria por el Purgatorio en compañía del Corazón de Jesús, ejemplar 0,25 Ptas.; Triduo a Ntra. Sra. de la Cinta para las señoras embarazadas, 0,35 Ptas.; La Santa Misa, explicada por tres niños.»

De la mateixa revista *Lourdes*: «Súplica. — Ponemos en conocimiento de nuestros lectores que cada día se dicen por lo menos tres misas en el altar privilegiado de nuestra capilla delante de la milagrosa imagen de nuestro Santo. Estamos muy mal de estípidos de misas; las personas que deseen que se digan algunas por su intención o por sus difuntos, tengan la bondad de mandarlas cuanto antes.»

La secció d'anuncis de la ja tan alludida revista religiosa, és una meravella. Llegiu s. u. p. aquestes dues mostres:

«Regalo extraordinario: A la persona que nos envíe 17 pesetas para los huérfanos, le regalaremos una imagen de busto de San Antonio, de 20 centímetros de altura, con su niño, muy fina, muy bonita, una novena del Santo, un triduo, un oficio breve, cincuenta de los trece minutos, 100 tarjetas de señora o caballero con sus sobres, una caja de jabón de olor para tocador de señora y una caja de polvos para limpiarse los dientes, con su magnífico y elegante cepillo.»

«A los devotos de santa Rita: —

“El Be Negre” prepara grans reformes en la seva Redacció

Seguint els corrents de renovació que es noten en els periòdics de Barcelona, EL BE NEGRE, no volent ésser menys, tirant més, que *La Vanguardia* i *Las Noticias*, es proposa fer grans reformes en la seva redacció, introduint-hi elements de gran solvència en el camp i en l'hort de les lletres. Es per a correspondre al corrent d'intercanvi lingüístic que s'ha iniciat, que pròximament colaboraran en el nostre acreditat setmanari signatures com les dels senyors Muñoz Seca, Jardiel Poncela, Delgado Barreto, Enrique Malboisson, Josefina Carabias, José María Salavería, Adolfo Marsillach i d'altres que anirem contractant.

Els esmentats escriptors publicaran els seus articles, naturalment, en català, i entre els avantatges que estem en situació d'oferir-los hi ha la popularitat entre l'opinió catalanista, l'èxit indiscutible de totes les seves produccions per mitjans que siguin i algun càrrec escadusser.

Ponemos en conocimiento de los devotos de Santa Rita de Casia, abogada de imposibles, que con objeto de propagar su devoción y culto tan extendido en el mundo cristiano, regalamos por 20 pesetas una preciosa imagen de la Santa, de pasta de madera, bendecible e indulgenciable: una novena de la Santa, un triduo de la misma, veinticinco hojas de los miércoles y otras veinticinco de la visita de la Santa.»

Oportunament vam comunicar als nostres lectors que Joan Umberto havia publicat un llibre que era intitulat: «Cants d'Amor i de Pecat».

Per tal de no contribuir a fomentar l'alarma entre els possibles compradors de l'opuscle, hem de declarar que, malgrat el títol, Joan Umberto és un poeta de bona fe però en canvi és dolent.

I ara, qui ho entengui que ho comprí!

Tenim versos en cartera de la incomparable poetessa Rosa Mathew, autora de «La Carena Perpetua».

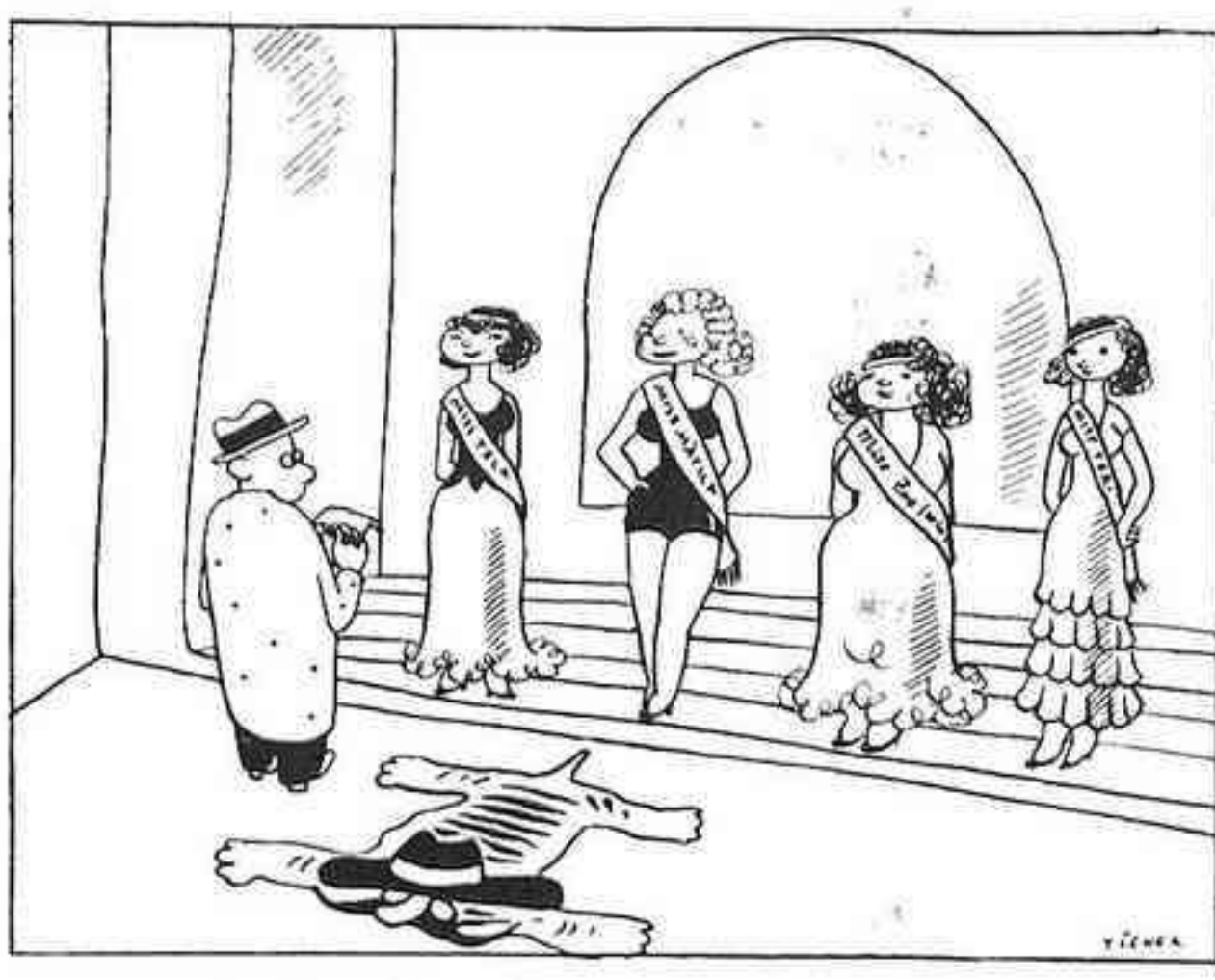
Els nostres lectors, per avui, poden respirar tranquils...

MOKA

La marca del bon cafè
Sense glucosa,
ni xicoira, ni sucre

Torrades cada 15 minuts

Venda a pes i degustació:
RAMBLA ESTUDIS, 8



Selves. — Per Déu, senyor Gual, afluixi!

Coses de la F. A. I. El Sr. Pic i Pon va pagar el beure

A la Riera de Valcarca hi ha un misteriós rètol que diu:

PARDARYBUDEQUEDLUCALAL
DRAPAYRA
ASTRALADAALMATEZ
QUARRE N.º 19-B

Els transeünts estan alarmats, perquè no saben si és cosa de la F. A. I. o bé de la producció cinematogràfica nacional.

Quan el senyor Josep Maria Maspis i el seu secretari particular senyor Llopert, entraren divendres a Novetats, per tal de presenciar una de les eliminatòries preparatòries a l'elecció de Miss Catalunya, van trobar-se amb que el seient que hom els havia designat estava ocupat.

Acompanyat del seu secretari, el jove conseller aviat estigué magníficament instal·lat en una luxosa llotja.

Tot i que el senyor Maspis tenia l'atenció concentrada en l'espectacle que es celebrava, va tenir temps d'adonar-se de les continuades absències del seu secretari, el qual va permanèixer la major part del temps a la saleta contigua a la llotja; però va atribuir-ho a una causa diversa.

Unicament a la sortida, en constatar que el pit del seu secretari feia més embalum que d'ordinari, va obligar-lo a descobrir una magnífica ampolla d'un bon vi que hi duïa amagada.

Què havia passat?
Doncs molt senzill. Que el senyor Llopert havia descobert en l'avant llotja el lloc on el senyor Pic i Pon, el propietari de la llotja, té la seva cava.

I va aprofitar-se'n.



orelles esgarrriades

El porc salvat

De *La Publicitat* de divendres, parlant del descarrilament de Montgat:

Com a nota curiosa hem de remarcar que un porc que miraculosament s'havia salvat fou detingut pels agents d'arbitris que hi ha a l'entrada a Badalona, distant del lloc de l'accident uns dos quilòmetres.

I després de detingut, com que es tractava d'un porc, fou posat en llibertat.

Beneficència i literatura

Retallem del darrer número de *Ràdio Barcelona*:

Som a dalt del cim de l'edifici benèfic. Ara, doncs, cal omplir-lo d'un contingut dens i pràctic, alhora també, que l'arrebossament i l'ornat d'aquest, superi amb escreix la fortitud i bellesa de les nues parets de l'obra benèfica que precisament avui, enarbola, com a gallaret flamejant de victòria, la Creu de Beneficència de la República, que vibra fulgent i rutilant damunt del pit del nostre benemèrit locutor.

Salut, Toreski!

Salut, Toreski!, afegim nosaltres. I salut també a l'anònim redactor de la revista, el nom del qual sentim molt no conèixer per a proposar-lo com a membre de la futura acadèmia de l'Escalasans.

Acusació imprevista

La Noche de dijous publicava un article titulat «Réplica a un col·lega a propòsit del suceso de la Banca Arnús», que acabava de la següent imprevista manera:

«Quién «suicidó» a Prince? Angel Estruill.»

Francament, mai no ens ho hauríem pensat.

“Cherchez la femme”

La *Veü del Vespre* de dimarts passat comentava el discurs del senyor Martínez Barrio i deia que els radicals es lamentaven

que el senyor Martínez Barrio hagués escollit la data d'ahir per a pronunciar el seu discurs, coincidint amb la reunió de l'Assemblea d'esquerra republicana, com si hagués un sexe entre els dirigents d'aquesta organització i el senyor Martínez Barrio.

Aquest senyor Duran sempre pensant en el mateix!

S'ha trobat la solució del preu dels diaris

Madrid, 9. — El senyor Lerroux ens ha rebut avui particularment per dir-nos que el ministre del ram tenia ja ultimad el decret regulant el preu de venda del diari.

—Les negociacions — ens ha dit en castellà — han estat laborioses. Ha calgut augmentar la ponència i afegir als representants de les empreses, de les fabricques de paper, de l'Estat, dels venedors i dels lectors, representants autoritzats del gremi de venedors d'arregades que els usen per embolicar el gènere, i dels atacadors, els quals podrien sentir-se perjudicats en la propaganda per la disminució dels periòdics. Afortunadament, però, s'ha arribat a un acord sobre la base proposada per nosaltres de variar el preu segons la quantitat de paper. El paper de diari es cotitzarà, així, en el mercat com qualsevol altre paper, i els venedors tindran l'obligació de cridar, junt amb el nom del periòdic, el preu del dia.

—Nosaltres, però, no volem que aquest mitjà de difusió de la cultura no estigui a l'abast de totes les fortunes, per modestes que siguin, i hem determinat que el preu dels diaris es reguli a base d'un centímetre i un terç per pàgina, i que, per tal que tothom en pugui comprar un mínim, els diaris aniran trepanats pel lloc. D'aquesta manera el venedor tindrà més facilitat per servir les que li demanin.

«Ah! I per no perjudicar l'economia nacional, no es podrà vendre cap pàgina de text que no vagi acompanyada d'una de les d'anuncis, que caldrà pagar, naturalment.»

«Aquest nou règim es posarà en vigor — acabà — quan el ministre d'Indústria senyor Samper hagi rebut l'adhesió de totes les empreses.»

Un aclariment

Hem rebut una atenta carta de la nedadora senyoreta Solita Salgado, en la qual ens comunica que si va perdre dissabte passat a la piscina del C. N. B., fou perquè l'excés de públic li dificultava els moviments, ja que ella està acostumada a nedar solita.

Queda complaguda la gentil nedadora.

L'estil literari de Toresky

Aquest Toresky, sempre tan oportú, va agrair, el dia que el varen condecorar, va agrair per ràdio, el favor del públic. I per fer-ho més fi i literari, va dir modestament que ell no tenia cap part en els donatius, que eren deguts «al gran galeoto, que és el públic».

Ves per on ara el públic és l'alcalde dels hospitals, o del senyor Toresky!



—Volem que el Govern ens protegeixi contra el pillatge...
—I per això m'heu cridat a mi?